

РЕШЕНИЕ

№ 11387

гр. София, 23.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в публично заседание на 16.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **2297** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на А. С. З. срещу Заповед № 26-4332-000539/04.02.2026г., издадена от полицейски инспектор в Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция, за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл.171, т. 1, б. „з“, „г“ ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на жалбоподателя до решаване на въпроса за отговорността, но е повече от 6 месеца.

В жалбата се твърди, че оспорения акт е издаден в нарушение на процесуалните правила и материалния закон, тъй като липсват данни водачът да е надлежно уведомен за служебната дерегистрация на автомобила, в която хипотеза следва да се приеме, че не е налице нерегистрирано по съответния ред МПС. Позовава се на приетото в Тълкувателно постановление № 2 от 5.04.2023 г. по т. д. № 3/2022 г. на ОСС от НК на ВКС и Първа и Втора колегия на Върховния административен съд, с което на поставения за тълкуване въпрос е отговорено, че не се наказва с предвиденото в чл. 175, ал. 3 от Закона за движението по пътищата административно наказание водач, който управлява моторно превозно средство, чиято регистрация е служебно прекратена по реда на чл. 143, ал. 10 от Закона за движението по пътищата, без за това да е уведомен собственикът на моторното превозно средство. Тезата на жалбоподателката е, че не са налице материалните предпоставки за прилагане на ПАМ от вида на посочената в чл. 171, т. 1, б. "з", подб. „г“ от ЗДвП.

Ответникът - полицейски инспектор в Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция, отдел „Пътна полиция, в с.з. чрез юрк. С. К. оспорва жалбата като неоснователна и

недоказана. Счита оспорената заповед за прилагане на принудителна административна мярка за законосъобразна. Намира за установено от обективна и субективна страна съставът на нарушението. Посочва, че нормата на чл. 171, т. 1, б. „з“ и „г“ от ЗДвП е ясна и безусловна и същата създава задължение за конкретно поведение на водачите на МПС, съответстващо на задължението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП под риск от прилагане на ПАМ спрямо тях. В настоящия случай жалбоподателката е бил напълно наясно, че управлява МПС без регистрация и е следвало да съобрази поведението си с нормативните изисквания. Счита, че изявленията за липса на уведомяване не са достатъчни, за да се отмени заповед за прилагане на принудителна административна мярка. Незнанието на закона не оправда водачи на пътя, които са с рисково поведение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 01.02.2026 г. срещу А. С. З. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 4585371 за това, че на същата дата, в [населено място], [община], по [улица] с посока на движение от [улица] към [улица], същата управлява лек автомобил марка и модел О. М. с рег. [рег.номер на МПС], лична собственост (закупен с Договор от 19.08.2025 г.), като след извършена служебна проверка е установено, че автомобилът е с прекратена регистрация от 21.10.2025 г. на основание чл. 143, ал. 15 ЗДвП. Извършеното нарушение е квалифицирано по чл. 140, ал. 1, предл. 1 от ЗДвП - водачът управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. При тези описани в АУАН данни е издадена процесната ЗППАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „г“ от ЗДвП, с която за извършеното нарушение на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП на А. С. З. е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

В хода на съдебното производство са приети като доказателства, документите, приобщени към административната преписка, включително допълнително представените от жалбоподателката доказателства за пререгистрация на автомобил на името на оспорващата.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП (редакция ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.) принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2б не се издава и табелите с регистрационен номер и свидетелството за регистрация на моторното превозно средство не се отнемат, ако глобата за извършеното нарушение бъде заплатена в момента на налагането ѝ. Когато в срока по чл. 171, т. 2б глобата за извършеното нарушение бъде заплатена, принудителната административна мярка се прекратява.

Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП е определил да осъществяват контрол по ЗДвП следните основни структури на МВР: 1. Главна дирекция "Национална полиция"; 2. Главна дирекция "Гранична полиция"-в района на

аерогарите; 3. Областните дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи. От своя страна, на основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. /л. 29/, е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП, сред които по т. 1 полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. В такова качество ответникът е издал оспорената заповед, видно от приложените на л. 27 и л. 28 заповед № 513з-1714/19.02.2025 г. и заповед № 513з-9570/2024 г. /датата не се чете/.

Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган. Процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.

Независимо от това, съдът намира, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон. Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ на ЗДвП (ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.) предвижда налагане на принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от шест месеца за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Посочената разпоредба съдържа различни състави на нарушения, при които се налага едно и също административно наказание на водача.

В обжалваната заповед е посочено, че същата се основава на обстоятелства, изложени в съдържанието на акта за установяване на административното нарушение, като същите са възпроизведени в заповедта и са свързани с това, че е налице управлението на МПС, което е със служебно прекратена регистрация на 10.09.2025 г. на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП. Прието е, че налице нарушение на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, която разпоредба е сред посочените в състава на мярката по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП. Следователно не е налице несъответствие на фактическите с посочените правни основания за прилагане на процесната ПАМ. От тях става ясно от кои юридически факти органът черпи упражнената от него властническа компетентност. Спазена е установената форма за издаване на административния акт.

Същият е издаден при спазване на приложимите административнопроизводствени правила. Оспорената заповед е издадена след като административният орган е съобразил констатираното нарушение, установено със съставения АУАН, при съблюдаване на основните принципи на административния процес. Преди да издаде заповедта за прилагане на ПАМ органът е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая - както е регламентирано в чл. 35 от АПК, принципа за законност - чл. 4, ал. 2 от АПК и принципа за служебното начало в административния процес - чл. 9, ал. 2 от АПК. Съдът намира, че органът не е допуснал нарушение на административно-производствените правила, което да обосновава извод за наличие на основания за отмяна на оспорения акт.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки се прилагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, т. е. тези мерки са от вида на преустановяващите и превантивни ПАМ. Сред една от хипотезите на чл. 171, т. 1, б. "з" ЗДвП за прилагане на принудителната административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" до решаване въпроса за отговорността, е и случаят, в който водач управлява МПС, след като е извършил нарушение, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява МПС, като в конкретния казус ответника е посочил такова по чл. 175, ал.

З от ЗДвП. Според посочената разпоредба наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В случая от А. С. З. не се оспорва, че не е пререгистрирала в двумесечния срок от придобиването на автомобила, предмет на покупко-продажбата по договор от 19.08.2025 г., при което към момента на проверката същият е бил с прекратена регистрация от 21.10.2025 г. на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП.

Независимо от това обаче, настоящият съд намира, че оспорената заповед е непропорционална и несъответна на целта на закона, с оглед настъпилата след нарушението промяна по пререгистрация на автомобила на името на жалбоподателката видно от приложеното свидетелство за регистрация част първа, доказващо извършената пререгистрация в сектор "Пътна полиция" при СДВР. Принудителните административни мерки, каквато по дефиниция и по съдържание е приложената мярка по чл. 171, т. 1, буква "з", подб. "гг" ЗДвП, са форма на държавна принуда, налагащи неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. Правният резултат, който законът цели с прилагането на ПАМ е осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на нарушенията. От друга страна обаче, разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и ал. 5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерност задължение за административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. Наложената ПАМ не се основава на необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидена в закона цел. Процесното нарушение е отстранено и регистрацията на лекия автомобил е възстановена, поради промяна в регистрацията по смисъла на чл. 14, ал. 1 от Наредба № I-45/24.03.2000 г. и изпълнено задължение на собственика на автомобила в случая жалбоподателката да представи автомобила за идентификация – чл. 14, ал. 2, т. 2 от същата наредба. След като това е така, напълно безпредметно е отнемането на СУМПС на водача на този автомобил за срок до решаване на въпроса за отговорността му, но не за повече от 6 месеца, тъй като целите на ПАМ са постигнати. При установените факти по делото неясно и необосновано остава как наложената ПАМ би изпълнила иманентно присъщите за всяка ПАМ превантивни или преустановителни цели и функции /яснота в тази насока не внася и т. 10 от мотивите към проекта на Закон за изменение и допълнение на Закона за движението по пътищата Вх. № 51-402-01-25/17.12.2024 г., с който е приета новата разпоредба на чл. 171, т. 1, б. "з" от ЗДвП/. Продължаването на ПАМ от вида на процесната спрямо водача придобива санкционен характер и представлява форма на предварително изпълнение на наказанието, което евентуално би било наложено за констатираното нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП предмет на специалното производство по ЗАНН, какъвто характер принудителните административни мерки не би следвало да имат.

Административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. А когато с административният акт се засягат права или се създават задължения за граждани или организации, се прилагат онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин ще се постигне целта на закона. Административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. С други думи, търси се съответствие между преследваната законова цел и средствата за нейното постигане,

както и постигане на баланс между обществения и личния интерес.

По изложените съображения настоящият съдебен състав счита, че оспорената заповед е незаконосъобразна, като постановена в несъответствие с целта на закона (арг. чл. 146, т. 5 от АПК), поради което следва да бъде отменена.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 26-4332-000539/04.02.2026г., издадена от полицейски инспектор в Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДвП.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.

Съдия: